

[Oluf Pedersen.]

at det er til Skade, det er ødelæggende at købe billigt. Jeg siger, det var rart at have den Slags Folk til Kunder, naar man skulde have en Forretning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om andre Landes Foranstaltninger mod os, da er det jo rigtigt, at naar de andre laver Told og andre Indskrænkninger, saa skader det os, og der sker automatisk en Indskrænkning af den danske Eksport til vedkommende Land, og dermed ogsaa automatisk en Indskrænkning af vor Import fra det vedkommende Land.

Men naar vi laver det, man kalder for Modforanstaltninger, betyder det, at saa hindrer vi yderligere Importen fra det vedkommende Land, og dermed hindres ogsaa vor Eksport. Derfor er det, man i dette Forhold prøver at gennemføre som Modforanstaltninger Medforanstaltninger, der øger Krisen, og det Forslag, som her er fremsat om en Fordyrelse paa ca. 50 Mill. Kr. af de Varer, vi skal tage ind i Landet, betyder derfor for vort Landbrug, der skal eksportere og højst kan faa Verdensmarkedets Priser, en ganske overordentlig Ødelæggelse. Det betyder, at man hindrer den Prisstigning, som for Landbruget efter mit Skøn er en Livsbetingelse.

Jeg regner Gennemførelse af et Forslag som dette for at være en Forbrydele mod det danske Landbrug.

Handelsministeren (Hauge): Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har nu for anden Gang fremsat den Paastand, at netop fordi vi har haft Valutacentralen, har vi maattet betale 50 Mill. Kr. mere for de Varer, vi har købt fra Udlandet, end vi ellers vilde have betalt. Det er saa haarrejsende en Paastand, at man egentlig ikke kan forstaa, at den kan fremsættes (*Oluf Pedersen:* Hvor meget er det da?). Slet ikke noget. (*Oluf Pedersen:* Det passser ikke; det er *notorisk* urigtigt). Jeg forstaaer ikke, hvad der skulde begrunde den Paastand. Dette, at vi har importregulerende Foranstaltninger, behøver da ikke at virke og har heller ikke virket saaledes, at Købmændene har købt Varene dyrere. (*Oluf Pedersen:* Saa har Ministeren ikke læst Sortbogen). Naa — det er Sortbogen. Ja, saa forstaaer jeg, at det er Sortbogen, der er det ærede Medlems Bibel, og saa forstaaer jeg ogsaa den sorte Tale.

Maa jeg i øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Prieme, at jeg forundrer mig noget over, at det ærede Medlem stadig vil fastholde den Opfattelse, at vi skulde have købt for endnu mere i Udlandet, end Tilfældet har været. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem kan hævde den Opfattelse, eftersom jeg dog maa formode, at han som Medlem af Det konservative Folkeparti er Tilhænger af, at vi holder vore Valutakurser i forsvarlig Orden. Nu kan det ærede Medlem nok saa ofte fremføre den Paastand, at der er noget tilovers, og at vi kunde have købt for noget mere, men jeg synes, at denne Paastand burde vedlægges Beviser. Jeg ser ikke de Valutareserver, hverken i private Banker eller i Nationalbanken, der skulde gøre det muligt for os at købe mere i Udlandet, end vi hidtil har gjort. Hvis vi havde en stor Valutareserve her i Danmark, saa var det en anden Sag, men det har vi ikke. Vi har ingen Valutareserve, og det ved det ærede Medlem særdeles vel, og det ved Købmandstanden, og det ved Importørerne særdeles vel. Og det ærede Medlem ved, at Handelsstanden er blandt de ivrigste til at kræve, at vi skal holde Kronekursen. Men saa maa man ikke samtidig sige, at vi skal købe mere i Udlandet, for vi har ikke de Betalingsmidler, som er nødvendige. Man kan ikke i dette Forhold forlange begge Dele. Vil man holde Kronekursen, maa man indrette sig paa kun at købe for de Midler, der staaer til Raadighed.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Jeg maa maaske begynde med at sige til den højtærede Formand, at det naturligvis ikke er for at genere ham eller andre, at jeg saa mange Gange tager Ordet for en kort Bemærkning, men naar vi har en saa taabelig Forretningsorden som den, vi har, at det er Formanden umuligt at give mig Ordet for tredje Gang, at det overhovedet ved første Behandling er umuligt at faa det, skønt man kan have Interesse af at paavise en eller anden Ting, saa maa man, om jeg saa maa sige, nappe Tjansen, hver eneste Gang og tage de to Minutter.